

Eben-Haëzer*

Orde van dienst:

Votum en groet
Psalm 77: 7, 8
Wet des Heeren
Psalm 119:9
Schriftlezing: 1 Samuël 7
Gebed

Tekst: 1 Samuël 7: 12
Psalm 103: 1, 2, 3
Prediking
Psalm 138 :3, 4
Gebed
Psalm 116:7, 10
Zegenbede

Geliefde Gemeente,

Gedenken is een Bijbels woord, in de Schrift speuren de Bijbelheiligen naar de hand Gods in hun leven, Zij zijn verrukt, wanneer zij die hand ontdekken en klagen, wanneer deze voor hen verborgen is.

Na uitredingen zingen Mozes, Mirjam en Hizkia hun danklied. Na de zondvloed bouwt Noach voor de Heere een altaar. Na de gedenkwaardige nacht in Bethel zalft Jacob de steen, die hem tot peluw gediend heeft, Waarom? Omdat de Heere voor het eerst tot hem gesproken had. Ook Jozua richt twaalf stenen op in de Jordaan, toen het volk droogvoets daardoor gegaan was. Zo ook Samuël. Na de overwinning op de Filistijnen richtte hij een steen op en noemde die Eben-Haëzer: Tot hiertoe heeft de Heere ons geholpen.

In dit spoor van de mannen Gods wil ik vandaag op mijn bescheiden plaats na vijf-en-twintigjarige bediening van het Woord Gods een steen oprichten, waarop geschreven staat:

Tot hiertoe heeft de Heere ons geholpen. Daarvoor is overvloedige reden. Op een enkele onderbreking na wegens lichte ziekte en op een ziekteverlof van enkele maanden na, heeft God het mij vergund in het Woord te mogen arbeiden. Daar bij komt, dat in deze dagen ook valt de herdenking van onze 25jarige huwelijksvereniging. Omdat ons huwelijk van meet- aan met het gemeentelven verweven is, mag dit in deze dienst zeker niet vergeten worden.

Deze weldaden mogen wij vandaag — 27 oktober 1968 — gedenken in onze eerste gemeente Eemnes-Buiten en in onze tegenwoordige gemeente Katwijk aan Zee.

Letten wij eerst op de plaats, waar Samuël deze gedenksteen heeft opgericht. Dan blijkt dit een plaats in Kanaän, het beloofde land, te zijn. Dit land was, vanaf de rivier van Egypte tot aan de Eufraat beloofd aan Abraham, Izaäk en Jacob.

De eeuwen door is dit land een toneel van strijd en worsteling geweest. De omwonende volkeren hebben de Israëlieten deze erfenis nooit gegund, maar bestreden.

In de tijd van Samuël was het grotendeels bezet door de Filistijnen, de aartsvijanden van Israël.

*) Herdenkingsprediking, gehouden op zondag 27 oktober v.m. 9.30 uur in Eemnes-Buiten en n.m. 6 uur in de Nieuwe Kerk te Katwijk aan Zee.

Nu valt het op, dat op dezelfde plaats waar Samuël de gedenksteen opricht, twintig jaar geleden ook slag geleverd was met de Filistijnen. Toen was Israël verpletterend verslagen. Ondanks het feit, dat Hofni en Pinehas de ark Gods uit de tabernakel hadden gehaald en dachten, dat zij zo wel God aan hun kant hadden, was Israël vernederd. Hofni en Pinehas werden gedood en de ark Gods werd weggevoerd als een krijgstrofee naar de tempel der Filistijnen. Het gevolg was: Eli brak zijn nek, zijn schoondochter gaf ontijdig het leven aan een kind en noemde het met stervende lippen Ikabod: de eer is uit Israël weggevoerd. Kon het erger? Nu is het toch wel afgelopen met Israël? Neen, nog niet. Want in de tabernakel in Silo brandde de lamp nog en... diende de jonge man Samuël voor Gods aangezicht. Deze jonge man is intussen een man geworden en staat midden onder zijn volk als een rechter,

Hoewel de kerk vandaag Israël niet is en wij als dienaren des Woords niet in de schaduw van Samuël kunnen staan, zijn er parallellen, die u en mij tot lering kunnen strekken.

In de lijn der geslachten deed God mij in de Hervormde Kerk geboren worden, Daar ontving ik van Godswege het teken en zegel van de Heilige Doop door middel van Ds. S.van Dorp, die ik vol eerbied mede voor zijn geestelijke zorg voor mijn ouders, vooral mijn moeder, gedenk.

In deze kerk ontving ik het catechetisch onderwijs en mocht ik het Woord Gods horen en het sacrament van het Heilig Avondmaal ontvangen. In deze kerk werd ik op 31 oktober 1943 tot predikant bevestigd.

Van huis uit werd ons liefde voor deze kerk bijgebracht, hoewel haar gebreken ons niet werden verborgen. Integendeel. Daarover werd gesproken, daaraan werd geleden en daarvoor werd gebeden. Want juist deze kerk was en is sinds vele, vele jaren in een hoogst aangevochten positie gekomen. Zij is jaar en dag ondermijnd door de dwaalleer en zij lijkt veel op Israël: in de banden, in de verdrukking. Zij lijkt in vele opzichten op een dal vol dorre doodsbeenderen. In haar vreet de ontkerstening op een vreselijke wijze door. De verwaaiing en de verkalking tasten haar aan. Op haar rust de doem van Afscheiding en Doleantie en van de geruisloze uittocht van velen, die de spanningen in deze kerk niet langer aan konden en verdwenen, waarheen al niet?

De ruimte voor de reformatorische prediking was er voor vijf en twintig jaren en is er nog, maar de uitleving daarvan was in haar beknot door het Algemeen Reglement, dat in 1951 plaats maakte voor de nieuwe kerkorde, waaronder wij nu leven. Hoewel de reorganisatie doorbrak, bleef de reformatie uit.

In deze kerk werd ik vijf en twintig jaar geleden tot predikant bevestigd en daarin mocht ik mijn ambt tot op deze dag vervullen. Waarom? Omdat daar de schuld van ons en onze vaderen ligt. Daarin was en is mijn roeping. Over anderen heb ik niet te oordelen. Zij staan met hetzelfde Woord in één van de andere kerken, die uit onze kerk zijn voortgekomen. Mijn roeping was: blijven temidden van de overheersing vaak door anderen, die een leiding gaven en geven, die ik niet met de Bijbel in de hand kan verantwoorden. Dit blijven bracht veel spanning, veel strijd, soms ook een besef van kneveling met zich mee.

Vanwaar die moeiten, die zorgen, die strijd?

Door onze zonden en die van onze vaderen. Die brachten en brengen nederlagen mee. 't Lijkt wel of het netwerk in de nieuwe positiebepaling ten aanzien van de vrouw in het ambt,

van het ambt en van de veranderende kerkvormen zich steeds vaster toesluit en de ademhaling in het Woord hoe langer hoe meer zal belemmeren.

Wie peilt de nood van de kerk tot op de bodem? Dan komen wij terecht bij onze eigenge-rechtigheid en bij onze ongerechtigheid. Hoe vaak denken ook wij, dat God aan onze zijde staat en lijden wij de nederlaag? God kan Zich veroorloven het pand van Zijn tegenwoordig-heid (de ark) te verlaten en toch God te blijven. Zo kan Hij Zich ook veroorloven onze kerk te verlaten en haar door een dieptepunt van algehele versterving te doen doorgaan en toch God te blijven voor Zijn Kerk, terwijl Hij, waar dan ook, de lamp van het Evangelie laat branden als een belofte en een profetie, dat Hij nog niet weg is, maar — als het Hem behaagt — terugkeert tot onze kerk. Dat zou een algeheel wonder zijn. Hoe vaak zijn ook wij in de vormen blijven steken inplaats van door een levend geloof in te gaan in de rotssteen Christus? Waren wij steeds krachteloos in onszelf en lagen wij open voor de kracht Gods?

O, die dorre tijden, waarin geen betoning van Geest en kracht was, waarin geen mensen — althans naar onze waarneming — werden bekeerd, terwijl de hand Gods er toch niet korter op geworden is.

Daarom hebben wij bij de oprichting van deze steen in de prediking onze nederlagen te er-kennen, veroorzaakt door onze zonden: trots, zelfvertrouwen, ongerechtigheid. Dit is de die-pe ondertoon ook vandaag: Treed niet in het gericht met Uw knecht, want niemand, die leeft zal voor Uw aangezicht rechtvaardig zijn.

Zeker, in het geloof zijn wij meer dan overwinnaars, maar in het ongeloof zijn wij meer dan verliezers.

Wie kent eigen hart? Wat zegt de Heere van dit hart? Dat het afhoererend is. Hoe staat het met ons geloof? Vaak een rokende vaspit! Hoe is het met ons geduld? Een zieke plant. Hoe met de liefde? Vaak zo arm.

Daarom is het wonder zo groot, dat de Heere uitgerekend op de plaats, waar door ongeloof en ongerechtigheid zo'n verschrikkelijke nederlaag geleden is, de smaad van Israël wil komen uitwissen.

Zo is de Heere nog. In deze kerk met al haar verval heeft God wonderen gedaan door de pre-diking van het Woord Gods. Ook al bleef een diepingrijpende reformatie uit, de Heere ze-gende Zijn Woord, hielp door, bevestigde Zijn beloften.

Wat de gemeente Eemnes-Buiten betreft, zij is als een wonder gespaard in de oorlogsdagen. Gelegen aan de fronten tussen Nijkerk en Laren zijn wij in grote benauwdheid geweest. Vele bidstonden werden gehouden. De engel des verderfs hield het zwaard uitgestrekt. Maar God weerhield hem en sprak: Tot hiertoe en niet verder, Op deze streep begenadigde God de ge-meente.

In de dienst des Woords gedacht de Heere aan Zijn verbond. Juist daar, waar onze zonden liggen opgestapeld verrichtte God Zijn wonderen. Er werden mensen getrokken uit de dui-ternis tot Gods wonderbaar licht. De daden van de verkiezende God zijn de meest welspre-kende daden.

Hoe kwam God tot Israël terug? Door boete! Israël klaagde de Heere achterna. Zij merkten, dat de ark van de plaats was en dat het aan inwoning van de Verbondsgod schortte.

Wat is het een voorrecht, wanneer wij de oorzaak van alle ellende ontdekken: wij hebben ge-zondigd! Daarom mag ook vandaag een krachtige oproep uitgaan tot bekering. Samuël riep het volk op de vreemde goden weg te doen: de Astaroths en de Baäls, en de Heere alleen te dienen!

De klacht over de zonde gaat gepaard met bekering, met het wegdoen van de afgoden en het richten van het gehele hart op de Heere alleen!

Dan is de Heere vlakbij. Hij daalt alleen af in de weg van schuldbelijdenis over onze persoonlijke en kerkelijke zonden. Dan is Hij al onderweg.

Waar God afdaalt in de weg van belijdenis van onze zonden, buigen wij diep en zeggen: Tot hiertoe heeft de Heere ons geholpen. Wanneer wij ijverig zijn in het uitwerpen van onze zonden, is de Heere ijverig in het verslaan van onze vijanden.

Zodra de Filistijnen horen, dat Samuël Israël in Mizpa vergaderd heeft, mobiliseren zij hun leger en trekken op Israël af. Merkwaardig! Zodra een volk, een gemeente, een persoon bezig is God te (her)vinden, wordt er een bevel tot mobilisatie afgekondigd in de hel. Dit betekent, dat de satan en daarom ook zijn dienaren, zo goed op de hoogte zijn met de krachtscentra van Gods Kerk. Zij weten beter de krachten te meten dan het volk des Heeren zelf.

Agressors en tyrannen zijn altijd wantrouwend en argwanend. Hun regering berust op geweld. Zo leven ook de satan en zijn helpers in voortdurende vrees voor de macht van God.

Wij vragen: Wat hebben de Filistijnen nu te vrezen van een ongewapend aantal Israëlieten? Toch niets? En toch vrezen zij.

Israël was ook bevreesd. Zij dringen bij Samuël aan op voorbede in dit hachelijk tijdsge-richt. Dat heeft Samuël altijd gedaan. Hij wil ook nu bidden, maar niet zonder offer. Hij weet, dat er geen weg naar God loopt dan via het offer. Hij kan alleen bidden op grond van het offer. Daarom slacht hij een melklam als brandoffer, als een volkomen brandoffer. Gods komen tot ons loopt over het offer.

Hebt ge dit ontdekt in uw eigen leven? Er loopt geen weg van God tot u en van u tot God dan in het volkomen Lam: Jezus Christus.

Dat is niet minder dan een ontdekking van geheel enige soort. Alleen de prediking en de toeëigening van het Lam brengt u op Gods weg. Anders zit ge er naast. In het Lam is God voor ons. In dit Lam gaat Gods hart open en het uwe. Daar breekt alles. Daarom moet u dit Lam voor ogen geschilderd worden in Zijn doodsangsten, in Zijn plaatsvervangende, in Zijn wondere ruil, in Zijn verzoening voor onze zonden, in Zijn opstanding en Hogepriester-zijn.

Door deze dienst der verzoening, die ik door Gods genade vijf en twintig jaren heb mogen waarnemen, werden dode zondaren levend gemaakt. Zij hoorden de almachtige, leven wekkende stem van Christus. Daardoor werden mensen afgezonderd tot de dienst des Heeren in de gemeenten en in de ambten. Deze roem in de Heere mag vandaag voor Zijn Aangezicht worden uitgesproken. En deze roem in de Heere gaat gepaard met de smart over onze ontrouw. Het Lam Gods wordt altijd gegeten in de bittere saus als bij Israël.

Wanneer de Heere afdaalt, dan wordt er niet geschreeuwd op de straten. De bekering van een gemeentelid ergens in Nederland is veel indrukwekkender voor God dan de verschijning van het boekje van bisschop Robinson.

Wanneer de Heere werkt, gaat dat in de stilte. Het ruist. Betreft dit werk niet alleen een of meer personen hier en daar, maar beroert dit een gemeente, dan is er iets van een réveil. De Heilige Geest waait waarheen Hij wil. Dan is er nieuwe genade uit de overvloed van Christus. Dan is er een vernieuwde doorwerking van Gods Geest, waarom wij ook nu zo hartelijk mogen bidden.

Het is voor een predikant een niet geringe verzoeking meer te letten op het kerkelijk rumoer met al de onoplosbare vragen van dien dan op te merken dit stille gemeente-vergaderende werk van Christus door Zijn Woord en Geest.

In de prediking mogen wij vandaag de daden des Heeren gedenken. Dan is er ook een nieuwe verbondssluiting, een vernieuwing van de opdracht, een nieuwe verruiming van het hart en een nieuw élan.

Want God gaat met Zijn werk door. Hoe komen wij èn persoonlijk èn kerkelijk uit de ban? Hoe worden wij bevrijd van de vloek Gods? Hoe overwinnen wij onze zonden en onze zondigheid? Hoe doorstaan wij de meest felle verzoeken? Wanneer het Lam geslacht wordt in de prediking, Zijn bloed van het altaar afdrupt op onze aanklagende consciëntie en het gesprengd wordt op onze harten.

Dan hebben wij dit Lam alleen maar te volgen, waar het ook heengaat. Dan worden de dieptepunten plaatsen van overwinning. Eindpunten worden beginpunten. God gaat door het wonder. Wie is een God gelijk Gij, die de ongerechtigheid vergeeft en de overtreding van het overblijfsel van Zijn erfenis voorbij gaat? Hij houdt Zijn toorn niet in eeuwigheid, want Hij heeft lust aan goedertierenheid (Micha 7: 18).

Dat deed en doet God! Niet wij. Hij alleen!

In en na het offer bidt Samuël. De zegen Gods komt alleen op het worstelend smeekgebed. De dienst der verzoening in de prediking heeft een breed „bidvlak” nodig bij voorgangers en gemeenteleden. Gods kinderen zijn sinds de komst van Christus mondig geworden. Zij hebben een mond gekregen van God en voor God. Met die mond mogen zij de voorgangers volbidden. Die voorbidders waren en zijn er. Velen zijn reeds weggenomen en aanbidden God dag en nacht. Zijn er weer anderen voor teruggekomen? Zijt gij een voorbidder voor de gemeente? De groei van de gemeente is naar Gods raad en welbehagen vervlochten met het ootmoedig smeekgebed. Volhardt in deze gebeden. Bidt ook mee: Uw Naam worde geheiligd, Uw Koninkrijk kome. Dat is: Heere, geef ruimte aan het Lam en laat Hij voorop gaan.

Op dit gebed van Samuël daalt de Heere af. Deze openbaring van God heeft twee kanten. Zij is tot redding van Is raël en tot ondergang van de Filistijnen. Want wat gebeurt? De wolken pakken zich samen boven de Filistijnen. De donderslagen en de bliksemstralen van Gods toorn brengen hen in grote verwarring en... zij vluchten voor het ontzaglijk oog van God,

Dat deed God alleen. Israël had nauwelijks wapenen. Wan neer God ingrijpt, doet Hij dat hardhandig en trekt met Zijn oordelen een spoor. Dan staat Hij op tot de strijd tegen allen, die Zijn volk verdrukken. Dit is een voorteken en een profetie van de jongste dag. Dan zal de splitsing radicaal, onherhaalbaar en definitief zijn.

Zover is het in Eben-Haëzer nog niet. Zover is het ook nu nog niet. Zolang gaat dan ook de worsteling tussen God en de satan, het vrouwenzaad en het slangenzaad door. In die worsteling zijn hoogte- en dieptepunten. Op de glanspunten vertoont de kerk het beeld van de overwinning van Christus, in haar strijd het beeld van de lijdende en stervende Christus. Haar gewone beeld is: gemeente onder het kruis. Dat willen wij geen van allen. Wij willen een triomferende gemeente, waarnaar een ieder ziet, Maar zoals het leven met Christus verborgen is in God, zo is ook de gestalte van de ware gemeente vaak voor wereldse ogen verborgen onder het kruis, onder het bloed en onder de tranen. Nochtans triumfeert zij, ook soms in de tijd, maar in Christus. Waarin bestaat haar overwinning? In het gebeuren van het goddelijk ingrijpen èn persoonlijk èn gemeentelijk. Dan staan wij verwonderd, onthutst en verbaasd. Dan zeggen wij: Eben-haëzer. Tot hiertoe heeft de Heere ons geholpen.

Maar dit houdt ook een waarschuwing in aan allen, in en buiten de gemeenten, die Gods werk tegenstaan. En dat zijn wij allen, zolang wij niet veranderd zijn door de Heilige Geest,

vroom of goddeloos. De natuurlijke mens verstaat niet de dingen van de Heilige Geest. Hij kan ze ook niet verstaan. Nochtans komt de oproep: Bekeert u en geloof het Evangelie!

Hoort ge niet het gerommel van de toorn Gods tegen onze kerk en ons volk? Ziet ge niet het weerlichten van het komend gericht?

Dat de ogen opengaan! Dat ge niet weg vlucht voor God, maar vlucht tot God. Hij slaat u met de ene hand neer en richt u met Zijn andere hand op. Hij doodt en maakt levend! In God Zelf ligt de oplossing van uw levensraadsel. Midden in de donderwolken van de toorn Gods van vandaag staat Christus en zegt: Het zal geschieden, dat een ieder, die de Naam van Christus aanroept, zalig zal worden.

Tenslotte willen wij nog zien wat er op deze gedenksteen staat: Tot hiertoe heeft de HEERE ons geholpen! Dat is een rijke belijdenis. Niet onze wapenen, maar de Heere alleen beslist de strijd. Gaan wij dan met de handen over elkander zitten? Neen! Maar wij wachten dan eerst op de Heere. Dat is de zwaarste geloofsbeproeving.

Het werken in eigen kracht zit ons in het bloed. Wonderbomen als bij Jona doen het erg goed in een vleselijke kerk. Maar zij verdorren. Er blijft niets van over. Hoeveel wonderbomen hebben wij al op het kerkelijk erf zien opschieten en verdwijnen? Worden wij dan nooit wijzer? Waarom verdorren zij? Omdat de Heere er niet in is. De ene theologie verdringt de andere. Onder de aanspraak, dat het nieuwste van het nieuwe de oplossing van alle kwalen zou zijn, gaat de kerk Gods gebukt en wordt God onteerd. Wie wacht op de Heere? Wie zegt: Heere, ik kan geen enkele vijand aan, ja, ik kan mijzelf niet aan zonder dat U mij voorgaat? Wilt u dit lijdelijkheid en piëtisme noemen? Gaat uw gang en werkt u dan dood zonder de Heere, terwijl ge een ramp zijt voor uzelf en anderen!

Alle Jehu's, voor welke taken zij ook gebruikt worden, gaan onder in eigengerechtigheid. Er blijft niets van over. De kerkgeschiedenis wordt niet geschreven door de daden van mensen, maar door de daden van God!

Maar wanneer de Heere afdaalt en het geloof opwaakt spreken wij niet voordat, maar omdat de Heere spreekt. Dan strijden wij, omdat de Heere strijdt, Dan valt ook alles weg. Boeien van mensenvrees en mensengunst vallen af en wij zijn dapper als jonge leeuwen. Dan hebben wij volmacht om het Woord Gods — in welke situatie dan ook — gezaghebbend te spreken. Er kome van wat er van komt, in die volmacht binden en ontbinden wij en zegenen en vervloeken wij. Is dat ons werk? Neen! Wij worden er voor gebruikt en er in gezegend. Want één goedkeuring van God is ons meer waard dan duizend afkeuringen van mensen. Wanneer wij op Gods bevel, vaak na veel vruchteloos gezwoeg en geploeter, het net uitwerpen en velen gevangen worden voor God en Zijn Koninkrijk, zijn niet wij de man, maar God. Dan belijden wij met Petrus: Heere, ga uit van mij, want ik ben een zondig mens. Juist omdat wij niet hoogmoedig behoeven te worden, maar dit van nature reeds zijn, vernedert God ons nergens dieper dan wanneer Hij door de dienst des Woords velen trekt. Daarom zijn alle redeneringen als: De Heere laat ons maar weinig van de vrucht zien, omdat wij anders hoogmoedig worden, zo armzalig, zo verdorrend en zo... zichzelf in eigen onvruchtbaarheid handhavend.

Wanneer wij vandaag een gedenksteen oprichten in de prediking, staat daar op: Tot hiertoe heeft de HEERE mij geholpen.

De HEERE zegende ons. Hij overlaadde ons. Wie ben ik en wat is het huis van mijn vader, dat Hij mij tot hiertoe gebracht heeft? Samen kwamen mijn vrouw en ik naar Eemnes-Buiten.

Hij schonk ons een zoon. Later voegde Hij èn in Putten èn in Gouda er nog een dochter bij. Hij redde uit allerlei benauwdheden. Hij ging één en andermaal langs de rand van de dood. Hij was en is een God. die antwoordt in de dag der benauwdheid. In de loop, die verder volbracht mag worden, rijst de bede: Geef mij in de oogst te geloven, waarvoor ik dien. Wiens naam mag vandaag gespeld worden? De mijne? Geen sprake van! Die van Ds. I. Kievit, die mij in Eemnes Buiten en andere plaatsen bevestigde? Hij zou vanuit de triomferende Kerk wijzen naar de Naam des Heeren! Zou ik de namen noemen van mijn ouders, van mijn leermeesters, van vele mensen, die een onuitwisbare indruk op mij maakten? Neen! Zij zouden allen zeggen: De HEERE! Mijn bevestigingstekst was: Schaam u dan niet het getuigenis onzes Heeren, maar lijd verdrukkingen met het Evangelie naar de kracht Gods! Wee ons, wanneer wij God van Zijn eer beroven. Nebucadnezar blies zichzelf op en... werd minder dan een dier. God beware u en mij er voor. Daarom willen wij vandaag alle eer, lof, hulde, zegen, kracht, genade voor Hem neerwerpen. Laten wij ons diep buigen voor Hem en alle kronen aan Zijn voeten werpen. Hij is het waard!

Tot hiertoe en verder.

Letten wij nog op deze twee woorden. In dit „tot hiertoe” waren magere en vette jaren, was ziekte en gezondheid, eer en smaad, rouw en vreugde, nederlaag en overwinning, verzoeeking en uitredding, zonde en genade. de jeugd en de verdere jaren. Daarin waren de jaren 1943 tot 1968. Maar dit betekent dan ook: de loop gaat verder, hoe lang of hoe kort dan ook.

En dit houdt in: nieuwe strijd en nieuwe nederlagen en overwinningen; nieuwe moeite en nieuwe uitkomst; nieuwe aanvechtingen en nieuwe hulp; nieuwe gebeden en nieuwe antwoorden; nieuwe smaad en eer in Hem; nieuwe diepten en nieuwe hoogten; nieuwe demonen en nieuwe engelen; nieuwe kruisen èn nieuwe opstandingskracht; nieuw stervensproces èn nieuwe verheffing.

Daarin leve het geloof: De HEERE zal het voor mij voleindigen. Dan mogen wij opzien tot God en het Lam; tot de vergadering van de eerstgeborenen, tot de volheid van het eeuwige leven. Dan mogen wij verlangen naar de nieuwe naam, omdat wij de oude zondaarsnaam zo moe zijn; naar de nieuwe klederen, omdat wij onze klederen hier op aarde voortdurend bemodderen en naar de palmtak van de overwinning, die nooit meer uit de hand valt. De belofte Gods luidt: Ik zal u niet begeven en Ik zal u niet verlaten. Hij is met ons alle de dagen tot aan de voleinding der eeuwen. Zullen wij vandaag dan niet een steen oprichten en die zalven met de olie van de Geest en daarbij de Naam des Heeren vermelden? Is hier niet iemand met een fles kostelijke nardus om de Heere Jezus te zalven? Indien er dan enige vertroosting is in Christus en indien er enige troost is der liefde, indien er enige gemeenschap is des Geestes, indien er enige innerlijke bewegingen en ontfermingen zijn, laat ons vandaag deze steen zalven. Laten uw en mijn gebeden mogen samenstemmen voor God.

Is er vandaag werk voor de Heere Jezus? Is er niet een kind, dat aangeraakt wordt door Gods Geest? Is er niet een jongen en een meisje, die hun hart aan de Heere geven? De Heilige Geest kan u er nu brengen! Hem nu, die machtig is u van struikelen te bewaren en onstraffelijk te stellen voor Zijn heerlijkheid in vreugde, de alleen wijze God, onze Zaligmaker, zij heerlijkheid en majesteit, kracht en macht, beide nu en in alle eeuwigheid. Amen.